

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/218/2015
Identifikačné číslo spisu: 8014200496
Dátum vydania rozhodnutia: 26.04.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8014200496.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a z členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eriky Šobichovej v právnej veci žalobcu: Q. T., bytom v X., Q. XXXX/XX, právne zastúpený: JUDr. Anton Wagner, advokát, so sídlom v Humennom, Kudlovska 1, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, so sídlom v Košiciach, Masarykova 10, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 12. februára 2014, č. S/2014/00587-2.1 O-14/2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 04. júna 2015, č. k. 4S 33/2014-56, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo 04. júna 2015, č. k. 4S 33/2014-56 p o t v r d z u j e .

Účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Rozhodnutie krajského súdu

Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom zo 04. júna 2015, č. k. 4S 33/2014-56 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“ a „rozhodnutie krajského súdu“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia Národného inšpektorátu práce z 12. februára 2014, č. S/2014/00587-2.1 O-14/2014 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného správneho orgánu“), ktorým Národný inšpektorát práce (ďalej len „žalovaný správny orgán“) ako odvolací orgán podľa § 6 ods. 1 písm. b/ a § 21 ods. 3 zákona č. 125/2006 Z. z. vo veci odvolania, ktoré podal účastník správneho konania (žalobca) proti rozhodnutiu Inšpektorátu práce Prešov z 02. decembra 2013, č. k. P:228/2013-R S/10075/24237/13 (ďalej len „rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu“), ktorým Inšpektorát práce Prešov (ďalej len „prvoinštančný správny orgán“) uložil účastníkovi správneho konania -

žalobcovi pokutu vo výške 300 eur za porušenie povinností vyplývajúcich z § 2 ods. 1 písm. a/ prvom bode (pracovnoprávne vzťahy) zákona o inšpekcii práce a to konkrétne v § 223 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z. z., ktorého sa dopustil tým, že zamestnávateľ - žalobca v kontrolovanom období apríl 2013 až september 2013 písomne uzatvoril s fyzickými osobami dohody o pracovnej činnosti, pričom nedodrжал podmienky ustanovené v zákone č. 311/2001 Z. z. pre dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru a to podmienku výnimočnosti uzatvárania dohôd o pracovnej činnosti, rozhodol tak, že odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu. Krajský súd náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

Krajský súd v odvolaní napadnutom rozhodnutí poukázal na ustanovenia § 1 ods. 3 a § 223 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z. z. a ustanovenia § 2 ods. 1 písm. a/ a § 19 ods. 1 písm. a/ a ods. 6 zákona č. 125/2006 Z. z. a skonštatoval, že zákon č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní v znení neskorších predpisov v ustanovení § 1 vymedzuje nelegálnu prácu a nelegálne zamestnávanie, ustanovuje zákaz vykonávania nelegálnej práce a nelegálneho zamestnávania, výkon kontroly, povinnosti kontrolovaného orgánu a postih za porušenie zákazu nelegálnej práce a nelegálneho zamestnávania.

Ďalej krajský súd uviedol, že v danej veci je predmetom preskúmania rozhodnutie o uložení sankcie - pokuty vo výške 300 eur uloženej žalobcovi za porušenie povinností vyplývajúcich z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a/ prvom bode (pracovnoprávne vzťahy) zákona o inšpekcii práce, konkrétne v § 223 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov, a to tým, že žalobca v kontrolovanom období roku 2013 (apríl až september) uzatvoril písomne s fyzickými osobami - T. M., T. S., P. F., U. T. dohody o pracovnej činnosti, pričom nedodrжал podmienky ustanovené v Zákonníku práce pre dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru, podmienku výnimočnosti uzatvárania dohôd o pracovnej činnosti, keďže väčšina pracovísk zamestnávateľa nie je pokrytá zamestnancami v pracovnom pomere, ale prevažne zamestnancami na dohodu o pracovnej činnosti.

Konanie žalobcu, ktoré správny orgán posúdil ako protiprávne a vychádzal z poznatkov získaných počas výkonu inšpekcie práce, pri ktorej boli zistené uvedené nedostatky. Zistené nedostatky boli následne žalobcom odstránené. Následne prvoinštančný správny orgán začal správne konanie vo veci uloženia pokuty za správny delikt t. j. za porušenie povinností vyplývajúcej z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a/ prvom bode Zákona o inšpekcii práce, a to konkrétne z dôvodu nedostatku uvedeného v protokole v bode III) B) 1. tým, že žalobca porušil ustanovenie § 223 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov platného v čase vzniku nedostatku, lebo písomne uzatvoril s fyzickými osobami: T. M., T. S., P. F. a U. T. dohody o pracovnej činnosti, pričom nedodrжал podmienky ustanovené v Zákonníku práce pre dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru, a to podmienku výnimočnosti uzatvárania dohôd o pracovnej činnosti, keďže väčšina pracovísk žalobcu nie je pokrytá zamestnancami v pracovnom pomere, ale prevažne zamestnancami na dohodu o pracovnej činnosti, za ktoré je prvoinštančný správny orgán oprávnený uložiť pokutu podľa ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/ Zákona o inšpekcii práce až do výšky 100 000 eur. Z obsahu spisu bolo krajským súdom zistené, že v kontrolovanom období žalobca využíval závislú prácu uvedených fyzických osôb tým, že s nimi uzavrel dohody o pracovnej činnosti (obsluha v Espresso Snina) nie na výkon práce, ktorá je vymedzená výsledkom, ale na pracovnú činnosť určenú druhovo - obsluha v Espresso Snina, čo je v rozpore s ustanovením § 1 ods. 3 v nadväznosti na ustanovenie § 223 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z. z..

Krajský súd považuje zistenie skutkového stavu správnymi orgánmi za postačujúce na posúdenie veci a nezistil, že by správne orgány postupovali v rozpore s ústavou a základnými zásadami Zákonníka práce, na ktoré poukazuje žalobca v žalobe. Považuje za nesporne zistené, že žalobca v kontrolovanom období v roku 2013, a to apríl 2013 až september 2013 uzatvoril písomne s fyzickými osobami T. M., T. S., P. F. a U. T. dohody o pracovnej činnosti, pričom nedodrжал podmienky ustanovené v Zákonníku práce pre dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru, a to podmienku výnimočnosti uzatvárania dohôd o pracovnej činnosti, čím porušil povinnosti vyplývajúce z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a/ Zákona o inšpekcii práce, a to konkrétne § 223 ods. 1 Zákonníka práce. Správne postupoval prvoinštančný správny orgán, ak pristúpil k uloženiu pokuty za zistený správny delikt. Pri uložení pokuty obidva správne orgány postupovali v súlade s ustanovením § 19 ods. 1 písm. a/ Zákona o inšpekcii práce.

Krajský súd nezistil žiadne procesné pochybenia v procese dokazovania a postup správnych orgánov

považuje za správny a zákonný. Výška pokuty uložená žalobcovi bola uložená v dolnej hranici stanovenej sadzby a je podľa názoru krajského súdu primeraná, lebo odráža mieru porušenia povinnosti žalobcu a nemožno ju považovať za neprimerane vysokú, ani za zvlášť zaťažujúcu. Zároveň spĺňa aj požiadavku preventívneho pôsobenia na zamestnávateľa na dodržiavanie povinnosti.

Vzhľadom na uvedené krajský súd žalobu ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania, keďže žalobca v konaní nebol úspešný a žalovaný zo zákona nemá nárok na náhradu trov konania.

II.

Odvolanie žalobcu

Žalobca podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu riadne a včas proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 04. júna 2015, č. k. 4S 33/2014-56 odvolanie (ďalej len „podané odvolanie“), v ktorom sa domáhal aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „odvolací súd“) rozhodnutie krajského súdu zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie alebo aby rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu a vec vráti žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie. Žalobca si zároveň uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

V podanom odvolaní žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že odvolanie podáva žalobca z dôvodu, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ďalej žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že žalovaný správny orgán vo svojich rozhodnutiach tvrdí, že žalobca porušil povinnosti vyplývajúce z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a/ v prvom bode (pracovnoprávne vzťahy) zákona o inšpekcii práce (akým spôsobom resp. ako tento zákon porušil) a to konkrétne v § 223 ods. 1 zákona č. 311/201 Z. z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov tým, že v kontrolovanom období roku 2013 (apríl 2013 až september 2013) písomne uzatvoril 4 dohody o pracovnej činnosti, pričom nedodržiaval podmienky ustanovené v Zákonníku práce pre dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru, a to podmienku výnimočnosti uzatvárania dohôd o pracovnej činnosti, keďže väčšina žalobcových pracovísk nebola pokrytá zamestnancami v pracovnom pomere, ale prevažne zamestnancami na dohodu o pracovnej činnosti.

Ako už žalobca uviedol vo svojej žalobe, je presvedčený o tom, že žiaden predpis neporušil a dohody o pracovnej činnosti uzatvoril so svojimi zamestnancami v zmysle platnej legislatívy. Ako samostatne zárobkovo činná osoba osobne zabezpečuje svojou prácou chod svojej prevádzky a vyššie uvedené dohody uzatvoril preto, že pri svojej krátkodobej neprítomnosti na prevádzke, keď potreboval vybaviť určité povinnosti počas stránkových hodín inštitúcií alebo zabezpečiť prísun tovaru do prevádzky, potreboval aj zabezpečiť plnenie svojich úloh, ako aj zabezpečiť svoje potreby.

S poukázaním na dôvody, ktoré uviedol vo svojej žalobe, je žalobca presvedčený o tom, že zo strany žalovaného správneho orgánu pri jeho kontrole, ale aj pri vydaných rozhodnutiach, ide o značne zúžený výklad ustanovenia § 223 ods. 1 Zákonníka práce v platnom znení a tým došlo aj k porušeniu jeho ústavných práv.

Krajský súd v odôvodnení odvolaní napadnutého rozhodnutia uviedol, že z obsahu spisu bolo zistené, že v kontrolovanom období žalobca využíval závislú prácu uvedených fyzických osôb tým, že s nimi uzavrel dohody o pracovnej činnosti (obsluha v Espresso Snina) nie na výkon práce, ktorá je vymedzená výsledkom, ale na pracovnú činnosť určenú druhovo obsluha v Espresso Snina, čo je v rozpore s ustanovením § 1 ods. 3 v nadväznosti na ustanovenia § 223 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z. z., avšak táto skutočnosť podľa názoru žalobcu preukázaná nebola.

K tomuto konštatovaniu krajského súdu chce žalobca uviesť, že sa s ním nestotožňuje, keďže ako už uviedol, dohody o pracovnej činnosti uzatvoril preto, že išlo u neho o príležitostnú činnosť, obsah ktorej bol stručne charakterizovaný v samotnej dohode a boli uzatvorené na zabezpečenie jeho potrieb v čase jeho neprítomnosti na prevádzke, ako je to uvedené aj v dohodách u T. S. bolo v dohode uvedené „podľa potrieb zamestnávateľa“, u U. T. „podľa potrieb zamestnávateľa“, u P. F. „podľa potrieb

zamestnávateľa“ a u T. M. to isté „podľa potrieb zamestnávateľa“, čiže pri uzatváraní týchto dohôd postupoval presne podľa Zákonníka práce, a to, že tieto „dohodárky“ zamestnával na zabezpečenie svojich potrieb v obsluhu vo svojej prevádzke.

III.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu

K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný listom z 03. septembra 2015 a navrhol odvolaciemu súdu aby rozhodnutie krajského súdu v celom rozsahu potvrdil, keďže ho považuje za vecne správny a zákonný.

IV.

Právny názor odvolacieho súdu

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, orgánov územnej samosprávy ako i orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako i fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v žalobcom podanom odvolaní podľa § 212 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § s 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku a postupom podľa § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na webovom sídle odvolacieho súdu (www.nsud.sk) po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v správnom súdnictve sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotno-právnych noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Odvolací súd primárne v medziach odvolania preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho súdneho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím prvoinštančného správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a

rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

Predmetom konania na krajskom súde bolo preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia Národného inšpektorátu práce z 12. februára 2014, č. S/2014/00587-2.1 O-14/2014, ktorým Národný inšpektorát práce ako odvolací orgán podľa § 6 ods. 1 písm. b/ a § 21 ods. 3 zákona č. 125/2006 Z. z. vo veci odvolania, ktoré podal účastník správneho konania (žalobca) proti rozhodnutiu Inšpektorátu práce Prešov z 02. decembra 2013, č. k. P:228/2013-R S/10075/24237/13, ktorým Inšpektorát práce Prešov uložil účastníkovi správneho konania - žalobcovi pokutu vo výške 300 eur za porušenie povinností vyplývajúcich z § 2 ods. 1 písm. a/ prvom bode (pracovnoprávne vzťahy) zákona o inšpekcii práce a to konkrétne v § 223 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z. z., ktorého sa dopustil tým, že zamestnávateľ - žalobca v kontrolovanom období apríl 2013 až september 2013 písomne uzatvoril s fyzickými osobami dohody o pracovnej činnosti, pričom nedodrжал podmienky ustanovené v zákone č. 311/2001 Z. z. pre dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru a to podmienku výnimočnosti uzatvárania dohôd o pracovnej činnosti.

Odvolací súd preskúmajúc odvolaním napadnuté rozhodnutie ako i obsah súdneho a administratívneho spisu v rozsahu podaného odvolania konštatuje, že argumentácia žalobcu nie je spôsobilá vyvrátiť dôvody, na základe ktorých krajský súd zamietol jeho žalobu. Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia podrobným spôsobom vysporiadal so žalobnými námietkami, a to citáciou dotknutých právnych noriem ako aj ich logickým výkladom a správnym aplikovaním na prejednávany prípad.

Podľa názoru odvolacieho súdu, bola celá vec prešetrená riadne a skutkový stav bol podrobne zistený, o čom svedčí obsah administratívneho spisu, z ktorého vyplýva uvedené. V súdnom konaní bolo obsahom administratívneho spisu preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako krajský súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia s tým, že krajský súd dostatočne podrobne a presne posúdil zistený skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu správnym orgánom a správne právne posúdené. Preto ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch inštancií a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a práv žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd za správny.

Odvolací súd z predloženého administratívneho spisu zistil, ako vyplýva aj z Protokolu Inšpektorátu práce Prešov o výsledku inšpekcie práce z 20. septembra 2013, č. IPV-62-46-2.3/P-E24,25-13, ktorá bola vykonaná u zamestnávateľa - žalobcu 13. septembra 2013, 19. septembra 2013 a 20. septembra 2013, že žalobca v kontrolovanom období (máj 2013 až september 2013) písomne uzatvoril s fyzickými osobami - T. M., T. S., P. F. a U. T. dohody o pracovnej činnosti, pričom nedodrжал podmienky ustanovené v zákone č. 311/2001 Z. z. pre dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru, a to podmienku výnimočnosti uzatvárania dohôd o pracovnej činnosti, keďže väčšina pracovník žalobcu nie je pokrytá zamestnancami v pracovnom pomere, ale prevažne zamestnancami na dohodu o pracovnej činnosti. Toto konanie žalobcu žalovaný správny orgán vyhodnotil ako konanie v rozpore s ustanovením § 223 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z. z..

Preskúmaním odvolania žalobcu odvolací súd zistil, že odvolacie námietky žalobcu sú v zásade totožné so žalobnými dôvodmi, s ktorými sa v odvolaní napadnutom rozhodnutí už vysporiadal krajský súd. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia krajského súdu. Na doplnenie uvádza, že sloboda zamestnávateľa voľiť si formu zamestnávania pracovníkov je regulovaná kogentnými ustanoveniami Zákonníka práce. Pokiaľ ide o nastavenie pracovnoprávnej legislatívy vo vzájomných pomeroch vzťahu pracovného pomeru a dohôd o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru, ide o pracovnoprávnu politiku štátu a všeobecné súdy v tejto oblasti nemajú kompetenciu ju v rámci súdneho prieskumu zákonnosti prehodnocovať (pozri aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. septembra 2016, sp. zn. 3Sžo/26/2015).

Odvolací súd zistenie skutkového stavu správnymi orgánmi považuje za postačujúci na posúdenie veci a nezistil žiadne procesné pochybenia v procese jeho dokazovania. Vo vzťahu k výške pokuty, ktorá bola uložená žalobcovi na dolnej hranici zákonom stanovenej sadzby, odvolací súd uvádza, že ju považuje za

primeranú, ktorá odráža mieru porušenia povinností žalobcu a následkov, ktoré z tohto porušenia vyplynuli a nemožno ju považovať za neprimerane vysokú ani za zvlášť zaťažujúcu alebo za likvidačnú. Zároveň spĺňa aj požiadavku preventívneho pôsobenia na zamestnávateľa na dodržiavanie povinností. Odvolací súd preto nevyhovel podanému odvolaniu a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Prešove zo 04. júna 2015, č. k. 4S 33/2014-56 ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 druhá veta Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a s § 219 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, potvrdil, keď boli dané dôvody pre zamietnutie žaloby krajským súdom.

V.

Trovy odvolacieho konania

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 a contrario Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku, s § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku. Žalobca v odvolacom konaní úspech nemal, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovaný mal v konaní úspech, avšak správnomu orgánu zo zákona náhrada trov konania v správnom súdnictve neprináleží.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.